

gei is. Amazok áldják a szűk szoknyát, amely takarás ürügye alatt mindent föltár, emezek utálják ezt a túl őszinte viseletet, mely kevés szépséget juttat érvényre – mert szerintük nagyon ritka a szépséges plasztika – de annál több rútságra feszíti rá a mindent kiduzzasztó leplet. De bárhogy van is, akár a rajongóknak van igazuk, akár a fogat csikorgatóknak, a budapesti tavasz-nyári utca megfigyelőjének el kell ismernie a plasztika mindenütt jelenvalóságát.

Jó dolog most férfiembernek lenni. Egy szép nő mögött jársz, tíz lépésnyire, oly tisztos távolságban, hogy nem az ujjad, de még a gondolatod hegyével sem érhetsz hozzá. És – hála a mindent levetkeztető felöltözködésnek – egy szempillantás alatt oly alaposan és részletesen ismered a nő némely szépségét, mint talán annak a nőnek a férjeura vagy a legmeghittebb barátja sem. Mert bizony sok nő a legintimebb együttlét pongyolájában is olykor kevesebbet árul el bájainak plasztikájából, mint amennyit utcai toalettje a legvadabb idegenek előtt is kidomborít. [...]

(Szilágyi Géza: Ez Pest! Budapest, 1913. 27–30.)

Budapesti népdal

HELTAI JENŐ

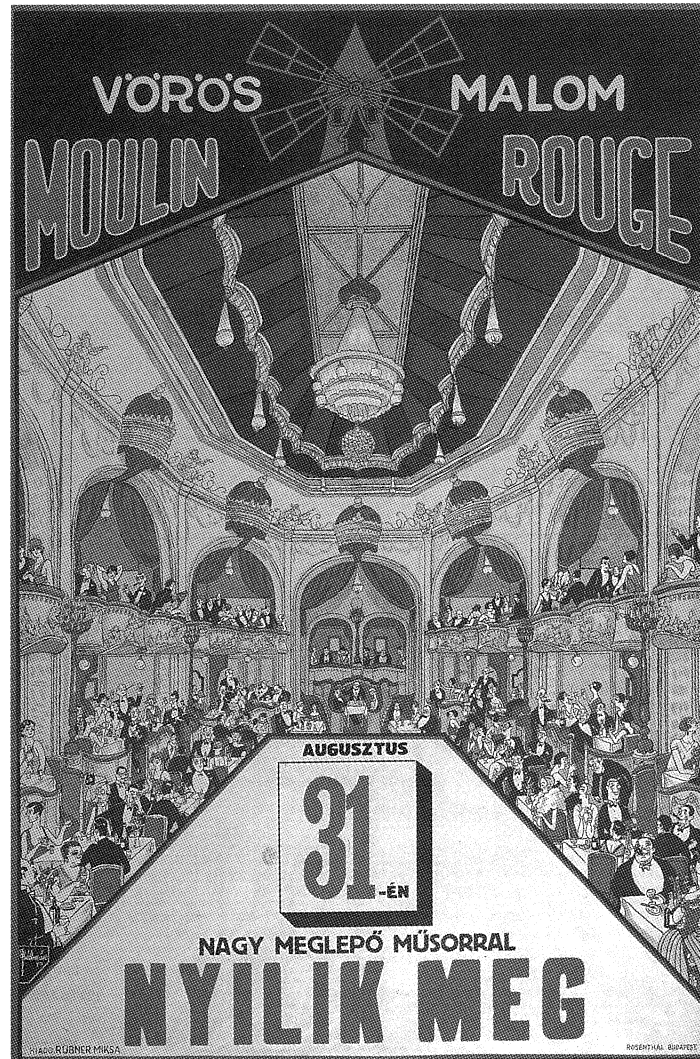
Budapesti szép asszonynak párja nincs,
Párja nincs.
Valahány van, egytül-egyig, drága kincs,
Drága kincs.
Feje búbján tornyos-bornyos frizura,
Frizura,
Részletekre vásárolta az ura,
Az ura.

Empír-ruha, princessz-ruha, csipke blúz,
Csipke-blúz.
Kis kalapja, nagy kalapja van vagy hús,
Van vagy hús,
Kígyó-cipő, aszúr selyem harisnya,
Harisnya,
Odahaza meg üres a tarisznya,
Tarisznya. [...]

Udvarlót tart, szeretőt tart rogyásig,
Rogyásig,
Megy az egyik, jön helyette a másik,
A másik,
A szívébe Jancsi, Pista, Elemér,
Elemér,
S még vagy három kényelmesen belefér,
Belefér.

Magát méltóság asszonyomnak hivatja,
Hivatja,
Mikor meghal egész város siratja,
Siratja,
Kis angyalok mennyországba viszik őt,
Viszik őt,
Mint közismert, tisztességes úri nőt,
Úri nőt.

(1913. In Heltai Jenő versei. Válogatás Gábor György. Budapest, 1971. 183–185.)

A Vörös Malom plakátja
1927
OSZK Kisnyomtatványtár